

[Petra Petersen.]

der skal til behandling om et øjeblik, har haft lang tid til sin rådighed. Gennem seks måneder foruden et par måneder i forrige folketingsår har udvalget forhandlet, og jeg havde ærlig talt ventet mig, at der var kommet noget mere ud af dette arbejde.

Mit parti er den eneste gruppe her i salen, der ikke har været repræsenteret i udvalget. Fra retsforbundet har det ærede medlem hr. Viggo Starcke været medlem af udvalget, og den grønlandske repræsentant, det ærede medlem hr. Frederik Lyngge, har været medlem. Mit parti har ingen repræsentant haft, og jeg har derfor ikke de samme muligheder for at vurdere udvalgsarbejdet som de øvrige ordførere. Jeg ved ikke, hvad det er for spørgsmål, man har stillet til ministeren, og jeg kender heller ikke ministerens svar. Jeg ved heller ikke, hvad det er for spørgsmål, man er kommet med fra f. eks. Købstædforeningen, Sammenslutningen af Købstædernes sociale Udvalg og socialinspektørerne. Jeg ved ikke, hvad der var årsagen til, at de henvendte sig til udvalget, om de var tilfredse eller utilfredse med udformningen af dette lovforslag og det lovforslag, vi om lidt skal behandle. Jeg ved heller ikke, om der er taget hensyn til deres henvendelser og ønsker. Jeg kender ikke disse ting, og jeg er noget skuffet over de ændringsforslag, der er stillet af flertallet. De indeholder ikke noget særlig nyt, og jeg vil derfor formode, at enten har de henvendelser, der er sket til udvalget, ikke haft nogen betydning, eller også har udvalget ikke taget hensyn til dem.

Jeg vil med det samme, inden jeg går videre, sige, at mit parti ikke kan tiltræde de ændringsforslag, der er stillet af mindretallet i udvalget. Det gælder både ændringsforslagene til dette lovforslag og til det lovforslag, vi om lidt skal behandle.

I flertallets ændringsforslag er der, som jeg allerede har sagt, efter min mening ikke noget nyt, noget, der ændrer lovforslagets karakter, således som det er fremsat af den højtærede justitsminister, og derfor medvirker ændringsforslagene heller ikke til at forbedre lovforslaget. De tanker og ønsker, som jeg fremsatte ved første behandling, er der ikke taget hensyn til. De fleste af disse ændringsforslag kan

mit parti dog tiltræde, som de er; de går kun ud på ændrede formuleringer og ikke mere.

Ved første behandling af lovforslaget i forrige folketingsår gik jeg ikke ind på lovforslagets enkelte paragraffer, og jeg vil heller ikke i dag tage hvert ændringsforslag for sig, men kun nogle enkelte. Jeg vil rent personlig sige, at jeg aldrig har været glad for svangerskabslovforslagets § 1, stk. 2. Det tiltaler mig ikke, og derfor kan jeg i nogen grad forstå mindretallets ændringsforslag, der sætter fristen for foretagelse af svangerskabsafbrydelse til udløbet af den 3. svangerskabsmåned, således som det er efter den gældende lov. Men når jeg har sagt dette, vil jeg alligevel oplyse, at jeg sammen med min gruppe vil stemme imod mindretallets ændringsforslag og stemme for flertallets ændringsforslag, og vi vil gøre det, fordi vi er klar over, at der er så mange forskellige forhold at tage hensyn til, og fordi vi erkender, at mange gravide kvinder har ganske utålelige forhold at leve under, ligesom jeg er overbevist om, at denne paragraf i svangerskabsloven kun vil blive benyttet i undtagelsestilfælde, tilfælde, som jo iøvrigt har været belyst her i salen i dag.

De håb, jeg havde næret til udvalgsarbejdet, har jeg altså måttet afskrive, idet ændringsforslagene ikke tager stilling til det vigtigste, nemlig, som jeg sagde til den højtærede justitsminister ved lovforslagets første behandling i forrige folketingsår, at befolkningen kan efterleve loven. Jeg sagde dengang — i marts 1955 — til den højtærede justitsminister, at dette var mit syn på forslaget, og den højtærede minister sagde til mig, at han regnede med, at jeg var enig med ham i, at uanset hvordan det gik med de sociale foranstaltninger, så var en lov som svangerskabsloven nødvendig, og ministeren fortsatte med at fremhæve, at lovforslaget repræsenterede et fremskridt i forhold til den gældende lovgivning, hvis man så på dette lovforslag isoleret. Sådan sagde ministeren til mig, og det er rigtigt. Vi skal have en svangerskabslov, det er givet, og hvis man ser på lovforslaget isoleret, så er det et fremskridt.

Mindretallet siger forøvrigt i betænkningen angående sit ændringsforslag nr. 1